

Pád Sněžného prince

Zápis bitvy o Prstenec přepsaný Lokheimem, kronikářem vojevůdce Ingjaldra Bílého oka

Nikdo neví, odkud přišel, ale do bitvy vjel na oslnivém, bledobílém hřebci. Nazývali jsme ho elfem, jímž i byl, nebyl však podoben žádnému, kterého jsme kdy viděli. Jeho kopí a zbroj byly zahaleny v oslňující a zároveň strašlivé záři neznámé magie, a i proto nám tento neznámý ověncený jezdec připomínal spíše ducha nežli válečníka.

Však v oné chvíli nás nejvíce vyděsilo zvolání, jež se vzneslo z elfských řad. Nebyl to strach ani údiv, ale neostyšná a bezuzdná radost, druh blaženosti, kterou cítí jen zatracený, jenž dostal v životě novou šanci. Neboť právě tehdy byli elfové nejbliže porážce a smrti ze všech solstheimských střetů vůbec. Bitva o Prstenec byla poslední nordskou obranou našeho dobrého ostrova proti elfům. S Ysgramorem v čele jsme vyhnali elfskou zhoubu ze Skyrimu a naším záměrem bylo očistit od ní i Solstheim. Naši válečníci, vyzbrojení těmi nejlepšími sekerami a meči nordských řemeslníků, se prosekávali skrz zástupy nepřátel. Svahy Prstence zrudly elfí krví. Proč tedy náš nepřítel jásal? Cožpak mohl jen jeden jezdec armádě zoufalých přinést tolik naděje?

Pro většinu z nás byl význam onoho pokřiku jasný, byť jeho slova pro nás byla pouze litanii elfských chvalozpěvů a pokřiků. Někteří naši učenci a kronikáři však ta slova poznali a chvěli se nad jejich významem.

Sněžný princ přišel! Zkáza se blíží!

Nastalo ticho, které uchvátilo všechny elfy, již se ještě drželi na nohou. Jejich středem jel Sněžný princ a jako veslice, která proráží ledové vody Fjaldingu, rozčesával šiky svých druhů. Úžasný bílý kůň zpomalil do klusu, poté do cvalu - neznámý elfí jezdec se k předním liniím blížil pomalým, téměř přízračným tempem.

Nordskému válečníkovi je vlastní krveprolití a boj a jen málokdy jej v bitvě něco překvapí. Ale jen několik z nás si do onoho dne dokázalo představit onu úctu a bázeň, již vyvolalo náhle ztichlé bojiště. Takový měl na nás Sněžný princ vliv. A přestože ony radostné výkřiky elfů skončily, rozhostilo se ticho, jež nastává jen v samotě spánku. Právě tehdy obě vojska, elfské i nordské, spojilo jedno strašlivé porozumění - že vítězství či porážka na svazích Prstencových hor pramálo znamenají. Sdíleli jsme společnou pravdu - že tento den si vyžádá životy mnohých, jak vítězů, tak poražených. Pyšný Sněžný princ, elf jako žádný jiný, tu byl, aby rozséval smrt. A tak se také stalo.

Jako náhlý sněhový poryv, který oslepuje poutníky a hrozí, že roztrhá základy i té nejpevnější budovy, se Sněžný princ prohnal našimi řadami. Sníh a led se vskutku začaly kolem elfa točit a vířit, skoro jako by byly povolány k poslušnosti. Kroužení onoho lesknoucího se kopí zpívalo umíráček všem, kteří se odvážili postavit Sněžnému princovi do cesty, a v ten den padli jeho rukou naši nejmocnější válečníci. Ulfgi Kovadlina, Strom Bílý, Freida Dubová hůl, Heimdall Zuřivý. Ti všichni skonali na úpatí Prstencových hor.

Poprvé v onen den se zdálo, že se bitva obrací. Povzbuzení činy svého Sněžného prince se elfové vzepjali a podnikli poslední výpad do našich řad. A právě tehdy, v jediném okamžiku, bitva o Prstenec najednou a náhle skončila.

Finna, dcera Jofriory, teprve dvanáctiletá dívka, která pouze doprovázela svou matku, viděla, jak Sněžný princ rozťal jejího jediného rodiče. Ve svém hněvu a smutku popadla Jofriorin meč a nesmírnou zuřivostí jej hodila po vrahovi své matky. Celé bojiště ztichlo, když elfovo lesklé kopí ustalo ve svém smrtonosném tanci, a všechny oči se k němu náhle upřely. Výraz, který je uvítal, značil, že v ten den nebyl nikdo více překvapen než právě elf samotný. Neboť Sněžný princ seděl na svém skvostném oři a hluboko v hrudi měl ponořený Jofriorin meč. A pak padl ze svého koně, prohráváje bitvu i svůj život. Sněžný princ vydechl naposledy, a zabilo jej pouhé dítě.

S porážkou jejich zachránce se vytratila i odvaha zbývajících elfských válečníků. Mnoho jich uteklo a ty, kteří zůstali na bojišti, již záhy rozpoltily naše široké nordské sekery. Ke konci dne pak z bojiště nezbylo nic než krvavé tratoliště. I přesto z něj však číselna matná připomínka odvahy a dovednosti, neboť oslnivá zbroj a kopí Sněžného prince stále zářily. I ve smrti nás tento mocný a neznámý elf naplňoval úžasem.

Pálení mrtvých těl našich padlých nepřátel je po boji běžné. Je to nejenom tradice, ale i nutnost, protože smrt s sebou přináší nemoci a strach. Naši náčelníci chtěli očistit Solstheim od elfské hordy, ať již od živé či mrtvé. Bylo ale rozhodnuto, že Sněžného prince potká jiný osud. Někdo tak udatný v boji a tak milovaný svými druhy si zaslouží lepší konec. I ve smrti, i když to byl nepřítel našeho lidu.

A tak jsme tělo Sněžného prince zabalili do těch nejlepších hedvábných látek a uložili je do čerstvě vykopané mohyly. Zářivou zbroj i kopí jsme položili na podstavec cti a hrobku zahrnuli královskými poklady. Všichni mocní vojevůdci se shodli na tom, že tato čest elfovi plným právem náleží. Jeho tělo bude v mohyle uchováno tak dlouho, než si ho vezme zem, ale nebude mu nabídnuta ochrana našeho Stalhrima, neboť ta náleží jen nordským mrtvým.

A tím končí tento zápis bitvy o Prstenec i celý příběh o pádu úžasného Sněžného prince. Nechť jej naši bohové uctí i ve smrti a kéž se s jeho druhy již nikdy nestřetneme v boji.

Skryrim.4fan.cz